

ROZPORZĄDZENIA URZĘDOWE

ŁOMŻYŃSKIEJ KURJI DIECEZJALNEJ.

Nr 1.

Łomża, dnia 1 stycznia 1934 r.

Rocznik VII

CONTENTS:

1. Decretum circa indulgentias recitationi rosarii et pio viae crucis exercitio quibusdam in adiunctis lucrandas (Sac. Poenit.).	6. Składki na cele kościelne.
2. Sacra Congr. Concilii — dioecesis N. coemeterium paroecialium.	7. Ubezpieczenia społeczne służby kościelnej.
3. Uroczystość papieska.	8. Rekolekcje dla kapłanów.
4. Nabożeństwo z okazji imienia Pana Prezydenta.	9. Poszukiwanie metryki urodzenia.
5. Czas komunji wielkanocnej.	10. Wyrok Sądu Najwyższego o rozwodzie heretyckim.
	11. Książki polecane.
	12. Zmiany w duchowieństwie.

Nr 1.

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA (OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

DECRETUM

CIRCA INDULGENTIAS RECITATIONI ROSARII ET PIO VIAE CRUCIS
EXERCITIO QUIBUSDAM IN ADIUNCTIS LUCRANDAS.

Saepius huic Sacro Tribunali supplices libelli oblati sunt ut animum Summi Pontificis intentum facere dignaretur in difficultates, quibus non raro obnoxii sunt christifideles, gestandi scilicet in manu, prout generatim praescriptum est, sive coronam pro acquirenda maiore indulgentiarum parte, quae recitationi sancti Rosarii sunt adnexae, sive Crucifixum pro lucrands indulgentiis Viae Crucis, adnexis recitationi viginti *Pater, Ave* et *Gloria*, quod quidem in eorum favorem conceditur, qui impediuntur, quominus iter quatuordecim stationum complere queant. Hae supplicationes eo spectant ut idem Sacrum Tribunal a Summo Pontifice indultum benigne ab huiusmodi implenda praescriptione, his difficultatibus occurrentibus, obtineat.

Infrascriptus Cardinalis Paenitentiaris Maior, in audientia sub die vigesima Octobris proxime elapsi, prout sui officii erat, de his petitionibus Ssmum D. N. Pium Pp. XI certiozem reddidit, qui vehementer exoptans, ut quantum fieri possit, usus utriusque salutem

B. A. W. 1934

ris exercitii facilius evadat, ideoque maior frequentia in dies succrescat, — sive quia sacratissimi Rosarii cultus Genitrici Dei Mariae est gratissimus atque ad eius maternam protectionem impetrandam efficacissimus, sive quia erga Iesum Crucifixum pietas aptissima est ad christianos animos sancte commovendos ad memoriam recolendam mysteriorum Redemptionis, cuius hoc anno exiens undevicesimum saeculum ut perquam solemniter commemoraretur Ipse voluit et imperavit, — praefatarum difficultatum valore mature et aequo perpenso atque recognito, nolensque eas obstaculum fore allaturas spiritualibus beneficiis, quibus christifideles frui valeant, benigne concedere dignatus est ut quoties vel causa operis manualis vel propter aliam rationabilem causam oriatur impedimentum, quominus, iuxta praescriptiones, in manibus gestari queant vel corona vel Crucifixus, quibus accessit benedictio ad lucrandas Indulgentias vel Ssmi Rosarii vel Viae Crucis, possint cuncti fideles easdem lucrari, dummodo recitatione, de qua agimus, durante, secum quomodocumque coronam vel Crucifixum deferant.

Praesentibus, absque Apostolicarum Litterarum expeditione, in perpetuum valituris, contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus S. Paenitentiarum, die 9 Novembris 1933.

L. Card. LAURI, *Paenitentiarum Maior*.

L. † S.

I. Teodori, *Secretarius*.

№ 2.

SACRA CONGREGATIO CONCILII.

I.

DIOECESIS N.

COEMETERIORUM PAROECIALIUM.

Die 11 Iulii 1931.

SPECIES FACTI. — In quadam civitate dioecesis N..., abhinc pluribus annis, impensis paroeciae A... coemeterium conditum fuit, fidelibus catholicis totius civitatis sepeliendis. Idipsum anno 1912, pecunia, magna ex parte, ab ea eiusque paroecia filiali collata, amplificatum est. At crescente in dies civium numero, eorum necessitatibus impar factum est; quapropter, anno 1929, parochi dic-

tae civitatis, conlatis inter se consiliis, alterum coemeterium in eadem civitate condi statuerunt, vetusque coemeterium paroeciae A... eiusque filiali tradi iusserunt.

Rem confirmavit Ordinarius qui tamen, decreto diei 27 Decembris 1929, praescripsit ut in veteri hoc coemeterio sepelirentur fideles tantummodo harum duarum paroeciarum, vetito ne in posterum huius loculi vel sepulcra venderentur fidelibus ceterarum paroeciarum.

Contra hoc decretum parochus A... huic Sacrae Congregationi die 2 Augusti 1930 recurrit, conquestus quod eodem: 1) ius violatur quo unicuique sepulturam sibi eligere permissum est, ad normam canonis 1223 Codicis I. C., et cum prohibitio in casu maiorem civium partem respiciat, ius ipsum universae civitati ablatum fuisse ait; 2) grave administratoribus veteris coemeterii affertur detrimentum, qui ingentes sumptus pro eiusdem aedificatione impediunt, et quotidie, eiusdem servandi causa, impediunt; 3) nulli consulitur urgenti necessitati, cum locus in vetere coemeterio ad fidelium corpora humana per 25 adhuc annos satis sit.

Curia dioecesana, contra, aequum censet decretum, et quia Societas, ad novum coemeterium condendum nuper constituta, non semel pecunia administratoribus veteris coemeterii adiumento fuit; et quia nullum ius eligendae sepulturae fidelibus tollitur vel limitatur, cum decretum potissimum in hoc intendat ut unaquaeque paroecia suam habeat coemeterium, et quia, rerum necessitate cogente, necesse omnino fuit novum in civitate, cuius incolae in praesens ad ducenta millia numerantur, parare coemeterium.

Cum de hac necessitate nulla sit quaestio, tota controversia haec est, num memorato decreto diei 27 Decembris 1929 i s fidelium sibi eligendi sepulturam ubi maluerint, Curia violaverit vel limitaverit.

AD IUS QUOD ATTINET. — In canone 1223 § 1 Codicis I. C. praescribitur: „Omnibus licet, nisi expresse iure prohibeantur, eligere ecclesiam sui funeris aut coemeterium sepulturae”. Quam libertatem adeo integram omnibus fidelibus servari voluit Codex, ut et uxorem et filios puberes a maritali vel a patria potestate in sepultura eligenda immunes prorsus fecerit (can. 1223 § 2); atque religiosis clericisque saecularibus districte prohibuit ne quem inducant ad sepulturam in ipsorum coemeteriis eligendam, factamque sub eorum impulsu electionem nullam declaravit (can. 1227) Quae

Codicis praescriptio, quod uxores et filiosfamilias spectat, et in veteri iure canonico vigeat, ut est in cap. 1, 3, 6, 8. 10 X de sepult.; et in cap. 1, 2, de sepult. 12, in Sexto, etc.

At his iuris principis non videtur contradicere memoratum Curiae decretum, cuius finis praecipuus fuit statuere quinam sit locus communis sepulturae fidelium uniuscuiusque paroeciae in memorata urbe, quin exinde ius sepulturae electivae, singulis fidelibus permissae, ullo modo coereratur. In aperte patet ex litteris eiusdem Ordinarii, die 29 Octobris 1930 ad hanc S. Congregationem missis, in quibus haec leguntur: „Il decreto fu dato semplicemente per stabilire un piano di sistemazione dei cimiteri parrochiali nella città, per cui alle due parrocchie reclamanti fu assegnato il vecchio cimitero e le rimanenti parrocchie, salvo il diritto individuale di scelta del luogo di sepoltura, furono invitate a concorrere alle spese del nuovo cimitero, reso necessario per salvaguardare nell'avvenire gli interessi dei cattolici e delle loro chiese nella stessa città”.

Iamvero nullum dubium et quominus Ordinarius disponere valeat locum sepulturae communis singularum paroeciarum, nec non prohibere ne fideles unius paroeciae cemeterio ordinario sepeliantur, excipe casum electae inibi sepulturae. Quod indubie eruitur ex praescripto canonis 1208 § 1, vi cuius Ordinarii est coemeteria paroecialia constituere, eademque moderari.

RESOLUTIO. — His omnibus perpensis, in plenariis comitiis huius S. Congregationis, die 11 Iulii 1931 habitis, propositum est hoc dubium solvendum:

An et quomodo recursus parochi A... diei 2 Augusti 1930 excipiendus sit, in casu.

Et Emmi Patres responderunt:

Recursum esse reiiciendum, et ad mentem. Mens est ut, praeter sepulturam gentilitiam ad tramitem canonis 1229, salva fiat sepultura legitime electa ad normam canonis 1226, collati cum canone 1228 Codicis I. C. !

Facta autem de his Ssmo Dno Nostro div. Prov. Pio Pp. XI relatione per subscriptum Secretarium huius Sacrae Congregationis in Audientia diei 15 Iulii 1931, Sanctitas Sua datam resolutionem approbare et confirmare dignata est.

I. Bruno, *Secretarius*.

№ 3.

Uroczystość Papińska.

W dniu 6 lutego przypada dwunasta rocznica obioru Papieża Piusa XI. Ze szczególną radością powinniśmy obchodzić tę rocznicę, aby podziękować Panu Bogu, że w czasach, kiedy się zaznacza silne fermenty rewolucyjne i wzrasta agitacja bezbożnicza i antyreligijna, powołał na Kierownika i Sternika Swojego Kościoła męża o tak wybitnych zaletach umysłu i serca, którego cały świat podziwia za Jego mądre nauki i za Jego stanowczość w obronie zasad Wiary św. Katolickiej oraz chrześcijańskiej moralności i publicznego ładu.

Zarządzam przeto, aby w niedzielę 11 lutego WW. Ks. Ks. Proboszczowie i Prefekci wygłosili podczas nabożeństwa kazanie o znaczeniu Papiestwa i podkreślili przytem nadzwyczajne skutki i błogosławieństwa ogłoszonego przez Ojca św. Roku Jubileuszowego. Po nabożeństwie należy odśpiewać Te Deum a w godzinach popołudniowych Zarządy Akcji Katolickiej urządzić uroczystą akademję papińską.

Łomża, d. 21/XII. 1933.

† Stanisław Bp.

№ 4.

Nabożeństwo z okazji dnia Patrona Pana Prezydenta Rzeczypospolitej.

W czwartek dnia 1 lutego jako w dzień św. Ignacego, Patrona Pana Prezydenta Rzeczypospolitej prof. Ignacego Mościckiego, Ks. Ks. Proboszczowie i Prefekci zechcą w czasie odpowiednim odprawić mszę św. na intencję Pana Prezydenta.

Łomża, 27 grudnia 1933 r.

† Stanisław Bp.

№ 5.

Czas komunji wielkanocnej.

Kurja Diecezjalna podaje do wiadomości WW. Duchowieństwa, iż na mocy indultu Stolicy św. czas wielkanocnej komunji

św. w naszej diecezji w roku bieżącym trwa od niedzieli starozapustnej (Septuagesima) aż do św. Trójcy włącznie.

№ 6.

Składki na cele kościelne.

Zarządzenie Jego Ekszelencji Najdostojniejszego Pasterza co do składek diecezjalnych lub pozadiecezjalnych pozostaje w mocy i w 1934 roku. Składki zaś zaległe z roku 1933 WW. Ks.Ks. Proboszczowie zechcą odesłać do Kurji Biskupiej.

№ 7.

Ubezpieczenia społeczne służby kościelnej.

Ministerstwo Opieki Społecznej na wniosek Episkopatu zarządziło dekretem z d. 18 b. m. № 9996/U.D. wstrzymanie przez instytucje ubezpieczeń społecznych do dnia 1 kwietnia 1934 r. egzekucyj z tytułu należności instytucyj ubezpieczeń społecznych za ubezpieczenie służby kościelnej. Jednakże Duchowieństwo jest obowiązane do ubezpieczenia i opłacania składek bieżących do kas chorych, a za organistów nadto do Zakładu Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych, od 1-go stycznia 1934. Opłacać trzeba także bieżące składki do Funduszu Pracy.

Co się tyczy zaległości do Kas Chorych i do Z.U.P.U., Ks.Ks. Proboszczowie powinni je spłacać wedle możliwości, reszta zaś będzie przez nich zapłacona w ratach, mających być ustalone w dalszych konferencjach z Ministerstwem Opieki Społecznej, o których wyniku Ks.Ks. Proboszczowie będą powiadomieni.

Jednakże już teraz Kurja Diecezjalna zwraca uwagę na to, aby Ks. Ks. Proboszczowie we właściwych instytucjach ubezpieczeniowych stwierdzili, jakie są zaległości, za jaki czas i za kogo ze służby kościelnej. Składki za służbę kościelną powinny być płacone w części na pracodawcę przypadającej z funduszków kościelnych. Ubezpiecza się tylko te osoby, które pełnią służbę dla kościoła w głównym urzędzie a nie ubocznie.

Łomża, d. 20 grudnia 1933.

Ministerstwo
Opieki Społecznej
№ 9995 U.D.

W sprawie wstrzymania egzekucyj z tytułu należności za ubezpieczenie służby kościelnej.

Od p i s.

Warszawa, dnia 18 grudnia 1933 r.

Do

Zakładu Ubezpieczeń Pracowników
Umysłowych

w Warszawie
w Król. Hucie
w Poznaniu
we Lwowie

Ubezpieczalni Krajowej w Poznaniu.

Na podstawie porozumienia z Episkopatem Polski Ministerstwo Opieki Społecznej poleca wstrzymać do dnia 1 kwietnia 1934 przeprowadzanie egzekucyj do majątku księży proboszczów z tytułu należności za zaległe składki ubezpieczeniowe i odsetki zwłoki, przypadających od ubezpieczenia służby kościelnej.

Ministerstwo Opieki Społecznej zaznacza zarazem, iż Episkopat Polski, niezależnie od powyższego, zaleci duchowieństwu regularne opłacanie bieżących składek i spłacanie również, w miarę możliwości, zaległych należności instytucyj ubezpieczeń społecznych.

Dyrektor Departamentu
(—) J-Wł. Lgocki.

Ministerstwo
Opieki Społecznej
№ 9995 U.D.

W sprawie wstrzymania egzekucyj z tytułu należności za ubezpieczenie służby kościelnej.

Od p i s.

Warszawa, dnia 18 grudnia 1933 r.

Do

Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń
we Lwowie
w Warszawie
w Poznaniu.

Ministerstwo Opieki Społecznej prosi o zakomunikowanie Kasom Chorych, podległym nadzorowi Okręgowego Urzędu, pisma o treści następującej:

Na podstawie porozumienia z Episkopatem Polski Ministerstwo Opieki Społecznej poleca wstrzymać do dnia 1 kwietnia 1934 r. przeprowadzanie egzekucyj do majątku księży proboszczów z tytułu należności za zaległe składki ubezpieczeniowe i odsetki zwłoki, przypadających od ubezpieczenia służby kościelnej.

Ministerstwo Opieki Społecznej zaznacza zarazem, że Episkopat Polski, niezależnie od powyższego, zaleci duchowieństwu regularne opłacanie bieżących składek i spłacanie również, w miarę możliwości, zaległych należności instytucji ubezpieczeń społecznych.

Dyrektor Departamentu

(—) J. Wł. Lgocki.

№ 8.

Rekolekcje dla kapłanów.

W Domu rekolekcyjnym OO. Jezuitów w Dziedzicach na Śląsku odbędą się rekolekcje dla kapłanów. Początek dnia 19 lutego o godz. 19-tej wieczorem, zakończenie nastąpi dnia 23 lutego o godz. 7-mej rano.

Rekolektanci mogą korzystać z pięknego i rozległego parku nadto przysługuje im w drodze powrotnej 50% zniżka kolejowa.

Zgłoszenia jak najwcześniejsze należy kierować pod adresem: OO. Jezuici, Dziedzice, Śląsk.

№ 9.

Poszukiwanie metryki Antoniego Sierakowskiego.

WW. Księża Proboszczowie zechcą przejrzeć Księgi metrykalne urodzeń z lat pomiędzy 1803—1810 celem odszukania metryki urodzenia i chrztu Antoniego Sierakowskiego, syna Jana. W razie odnalezienia wspomnianej metryki należy powiadomić Kurję Biskupią.

№ 10

Wyrok o rozwodach heretyckich.

Treść: Wyrok sądu duchownego prawosławnego, orzekający rozwód małżeństwa, zawartego na ziemiach byłego zaboru austriackiego między osobami dawniej religji rzymsko-katolickiej, z których jedna następnie przeszła na prawosławie, nie jest skuteczny przeciwko małżonkowi pozostającemu przy dawnej wierze, jeżeli ostatniem wspólnem prawem małżonków było prawo poaustriackie.

Orzeczenie Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 1933 r. № C. II. Rw. 679/33, S. A. Lwów I. Bc 859/32. S. O. Stanisławów I Cg J b 128/31, do art. 17 ust. z 2. VIII. 1926 r. № 101, poz. 580, Dz. Ust. Rz. P.).

Uzasadnienie: Rewizji opartej na jedynej przyczynie zażalenia z § 503 L. 4 p. c. nie można przyznać słuszności.

Poruszone w ramach tej przyczyny zagadnienie prawne, czy w danym wypadku orzeczenie sądu konsystorskiego prawosławnego z dnia 4 września 1931, orzekające rozwód między stronami z winy pozwanej jest prawnie skuteczne na całym obszarze Państwa, doznało należytego wyjaśnienia w orzeczeniu plenarnem Izby I. Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 1926 r. C. 260/25 oraz zgodnym z niem orzeczeniem Izby III. z dnia 2 marca 1932 III. I, R. 207/31 III Prez. 86/31, powziętem w składzie siedmiu sędziów.

W obu tych orzeczeniach, podobnie jak w obszernej w tym przedmiocie literaturze doprowadzono do zgodnego zapatrywania, że wyroki sądów konsystorskich nie mają znaczenia i skutku prawnego w dziedzinie prawa państwowego, ilekroć zostały wydane z przekroczeniem zakresu tym sądom kompetencji.

O ile idzie o sporny wypadek, to znajduje on w całości rozwiązanie we wspomnianem orzeczeniu Izby III Sądu Najwyższego z 2 marca 1932 II i R 207/31, wpisanem do księgi zasad prawnych do III Prez. 86/31 które stanowi, że wyrok sądu duchownego prawosławnego, orzekający rozwód małżeństwa, zawartego na ziemiach byłego zaboru austriackiego, między osobami dawniej religji rzymsko-katolickiej, z których jedna następnie przeszła na prawosławie, nie jest skuteczny przeciwko małżonkowi pozostającemu przy dawnej wierze, jeżeli ostatniem wspólnem prawem małżonków było prawo poaustriackie.

Chybione jest tedy twierdzenie rewizji, jakoby sądy państwowe nie były władne badać prawomocnych wyroków sądów konsystorskich, choćby te rozstrzygały sprawę z przekroczeniem granic swej właściwości lub przepisów prawa materialnego.

Przyznana sądom duchownym prawosławnym wyłączna właściwość do orzekania w sprawach małżeńskich z art. 200 p. 3 prawa małżeńskiego z r. 1836, obowiązującego dotąd w Kongresówce, doznała ograniczenia wskutek powstania i ustawodawstwa Państwa Polskiego.

W szczególności uwydatnia się to ograniczenie w postanowieniu z art. 114 Konstytucji, przyznającym religji rzymsko-katolickiej autorytet religji panującej w państwie, oraz w postanowieniu art. 113 Konstytucji, niedopuszczającym, by jakkolwiek związek religijny pod względem swoich urządzeń i działalności stawał w sprzeczności z ustawami państwa.

Działalność i kompetencja sądów duchownych nie może zatem rozciągać się na obszar całego Państwa, skoro pomijając powyższe postanowienia Konstytucji, w poszczególnych jego dziedzinach obowiązują w tym zakresie inne ustawy, które przez żadną ustawę, ani też przez rozszerzenie kompetencji sądów duchownych uchylone nie zostały.

Zwrócić należy ponadto uwagę na postanowienie art. 196 ustawy z r. 1836, według którego do orzekania o słuszności przyczyn rozwiązania małżeństwa powołany jest sąd duchowny tego wyznania, do którego należy pozwany.

Artykuł 196 zaznacza wyraźnie, że jedynie przy zachowaniu tych przepisów o jurysdykcji sądów, wyrok wydany przez sąd duchowny jednego z małżonków, uważa się za obowiązujący wobec obojga małżonków.

Przepisów tych w danym wypadku nie przestrzegano, skoro o rozwiązaniu małżeństwa orzekł sąd duchowny wyznania prawosławnego, na które przeszedł powód, a nie sąd duchowny wyznania, przy którym pozostała pozwana.

Tak więc już z tych przyczyn wyrok sądu konsystorskiego musi pozostać bez znaczenia, skoro został wydany bez zachowania przepisów o jurysdykcji sądów.

Poza tem stwierdzić należy, że kompetencją sądów duchownych została ponadto ograniczona postanowieniem art. 17 ust. z 2 sierpnia 1926, poz. 580 Dz. R. P. o prawie międzydzielnicowem, z którym sądy te muszą się liczyć, jeżeli ich orzeczenia mają mieć znaczenie orzeczeń państwowych, zwłaszcza, że ustawa ta jest późniejszą niż prawo małżeńskie z r. 1836, które wobec tego, że jest prawem odnośnego związku religijnego nie może w myśl art. 113 Konstytucji pozostawać w sprzeczności z prawem państwowem.

W myśl wspomnianego art. 17 ust. o prawie międzydzielnicowem dla rozwodu właściwe jest prawo, któremu małżonkowie podlegają w czasie żądania rozwodu. Jeżeli małżonkowie podlegają w tym czasie prawom różnym, właściwie jest ostatnie ich prawo wspólne.

W danym wypadku oboje małżonkowie w chwili zawarcia małżeństwa byli katolikami obrządku rzymskiego, a ostatniem ich miejscem z mieszkania był Stanisławów, gdzie obowiązuje prawo austriackie z r. 1811.

Powód zmienił wyznanie na prawosławne, podczas, gdy pozwana pozostała nadal przy wierze katolickiej.

Orzeczenie zatem rozwodu przez sąd konsystorski nie może mieć skutku dla obojga małżonków, skoro zostały wydane z przekroczeniem jurysdykcji sądu, określonej tak art. 196 prawa z r. 1836, jakoteż bezwzględnie obowiązującymi te sądy postanowieniami Konstytucji i art. 17 ustawy o prawie międzydzielnicowem.

Dla obojga bowiem małżonków było i jest właściwem tylko prawo cywilne z roku 1811 i tylko według tego prawa mogła być rozpatrzona sprawa rozwodowa.

Gdy zaś temu prawu rozwód małżonków katolickich nawet po przejściu jednego z nich na prawosławie nie jest znany, przeto odnośne orzeczenie sądu duchownego, jako niepozostające w zgodzie z ustrojem prawnym, społecznym i religijnym państwa, nie ma powagi wyroku i jest prawnie bezskuteczne.

W tym stanie rzeczy roszczenie powoda oparte na tem orzeczeniu rozwodu, jest pozbawione podstawy prawnej, wobec czego rewizja nie mogła odnieść skutku.

Tekst powyższego wyroku podano według lwowskiego „Przeglądu Prawa i Administracji”. (Kronika diecezji Przemyskiej zeszyt 10—11 1933 str. 351—354).

№ 11

Książki polecane.

W № 9 Rozp. Urzęd. Łomż. Kurji Diecezj. był polecony podręcznik do kazań p. t. Tihamér Toth: Dekalog — 2 tomy i Chrystus-Król, wydane nakładem Ks. Dr. Ferdynanda Machaya w Kra-
wie, Wawel 3. Cena Dekalogu 13 zł. a tomu III (Chrystus-Król) 5,50 zł.

Obecnie ukazał się tom dalszy p. t. Wierzę w Boga. I ten tom zasługuje na polecenie.

„Przegląd Powszechny”, wydawany przez OO. Jezuitów (Kraków -- Kopernika 26) kończy w tym roku pięćdziesiąty rok istnienia. Zasługi tego czasopisma około oświecania i pogłębiania zagadnień katolickich są ogólnie znane. Jest rzeczą pożądaną, aby „Przegląd Powszechny” wszedł do każdej plebanji i każdego inteligentnego domu katolickiego. Cena za 12 zeszytów rocznie 20 zł.

№ 12

Zmiany w duchowieństwie.

Dnia 13 grudnia ub. r. zmarł w Czyżewie Ks. Prał. Marjan Kowalski, dziekan i proboszcz czyżewski. R. i P.

ROZPORZĄDZENIA URZĘDOWE

ŁOMŻYŃSKIEJ KURJI DIECEZJALNEJ.

№ 2.

Łomża, dnia 1 lutego 1934 r.

Rocznik VIII

T R E Ś Ć :

<p>13. List pasterski.
14. Odnowienie zabytków sztuki kościelnej.
15. Statystyka ludności parafjalnej.
16. Zeznanie o dochodzie.</p>	17. Dekret odłączenia kolonji Jana Starzaka i Józefa Starzaka od parafji Ostrowskiej i przyłączenie do parafji Jelonkowskiej.

№ 13.

List Pasterski.

STANISŁAW KOSTKA ŁUKOMSKI

ze zmiłowania Bożego i Stolicy Apostolskiej łaski
BISKUP ŁOMŻYŃSKI

Dr. Fil.

UKOCHANI DIECEZJANIE.

Wśród pielgrzymek, udających się w bieżącym roku jubileuszowym ze wszystkich krajów i narodów do Rzymu, było także kilka pielgrzymek polskich. Wobec jednej z nich Ojciec św. wyraził radość swoją z oglądania w domu Ojca chrześcijaństwa tylu dobrych synów, którzy jako przedstawiciele drogiej mu Polski przybyli z okazji 1900-nego jubileuszu Odkupienia ludzkości, tego największego dzieła, które po 19 wiekach porusza cały świat. Pielgrzymka ta, tak mówił Ojciec św., przybyła, aby skorzystać z duchownych łask, płynących z dzieła Odkupienia, stwierdzając równocześnie, że jej uczestnicy są spadkobiercami i wykonawcami tradycji i żywej wiary swych ojców oraz synami Polski, cieszącej się od tak długiego czasu owocami Odkupienia.

Następnie Papież wskazał na to, że ten rok święty jest prawdziwie opatrzniościowy wobec zamieszania i choroby, w jakich świat